

El Partit Popular d'Alacant no aconsegueix ni un liderat harmònic ni cap programa estratègic

La gran trinxera de les operacions conservadores

El Partit Popular utilitza Alacant sovint com a laboratori dels seus experiments conservadors i catapulta de polítics a la deriva. Però, els populars meridionals pateixen una atomitzada divisió i les seues picabaralles obstaculitzen la coherència programàtica.

Los Lobetos no és un conjunt colombià de samba, tampoc una banda xicana d'alguna pel·lícula de Francis F. Coppola. És la nova generació aznarista del PP-província d'Alacant, quasi tota arribada des del dramàtic naufragi d'UCD. La seua operació cosmètica de centre-dreta i el poder conquistat al partit de **Manuel Fraga** ha modificat rotundament el sempre bel·licós mapamundi del PP meridional. Però el vaixell, encara que repintat, fa aigües a proa i a popa.

De fa temps, a Alacant ja havia erupcionat el gran Vesubi del món conservador: **Federico Trillo**, **Luis Gámir**, **Rosendo Naseiro**... en són monuments ben coneguts dels populars nadius. Ara, amb els Lobetos, la lluita pel poder continua, i la crisi és servida. Els eixos d'un primer diagnòstic són aquests: intent de matxucar la vella guàrdia, els fundadors, sotmesos als nouvinguts ucedistes; desconexió interna; pobresa directiva i organitzativa; nombrosos conflictes intercomarcals; infidelitat parlamentària al president regional, **Pedro Agramunt**; manca notable d'un programa estratègic sobre els principals problemes dels alacantins: la reindustrialització, l'aprofitament de l'aigua, el desenvolupament turístic; i absència d'un projecte comunitari.

El PP s'il·lusiona amb un nou mapa parlamentari a les Corts, partint de la hipòtesi que a Alacant guanyarà un diputat a Palau de Benicarló, escó que el PSOE perdrà i que, segons ells, trastocarà la Cambra, però el panorama popular provincial és complicat: Alcoi no té líder, Elda i Villena ofereixen mediocritat, Elx és un latifundi de l'irat **Manuel Ortuño** i a l'actual partit cada

captació brillant significa un nou competidor.

Del règim anterior o no, tan sols els vells fraguistes aportaven idees sobre turisme, aigua, platges... La nova generació els paga segregant-los. Així, preparen un bany de formol per a l'incansable i constant **Juan Antonio Montesinos**, ex-president provincial del PP-Alacant abans d'**Eduardo Zaplana**, a qui consideren extingit. Igual que a **José Cholbi**, taifa sense competència de la Marina Alta. També a **Rafael Maluenda**, diputat de les Corts Valencianes, dirigent del PP del Vinalopó Mitjà, i a l'alcalde de Torrevella. **Pedro Hernández Mateo**, cinturó negre amb arrels i alcalde de la segona urbs turística de la província.

Sobre l'ex-dirigent juvenil d'UCD, Eduardo Zaplana, pesa l'espasa d'un govern contra la voluntat majoritària del po-

ble de Benidorm, majoritàriament d'esquerra. Una ballarina de fandangos, l'ex-socialista **Maruja Sánchez**, el va fer alcalde d'aquesta important metròpoli d'Europa. També pesa la defenestració de l'autèntic mag de l'existència popular a Benidorm, **Vicent Pérez Devesa**. Valencianista, antic militant del PNPV i Democràcia Cristiana, Devesa va fer el miracle de traure el PP del no-res.

President provincial dels *pepés*, Zaplana, no desperta eufòries. **Jesús Gil y Gil** no el va acompanyar a un probable front turístic de la dreta litoral, i amb el seu correligionari, Pedro Hernández, alcalde de Torrevella, les relacions no són gaire benignes.

Zaplana no es recolza en les bases i té una excessiva dependència de Madrid. Es troba més pendent de la seua promoció personal que d'un programa autonòmic i no li preocupen les Corts Valencianes ni l'estructuració del país. Vol marxar a Madrid, encara que el centre i el poder polític es troben ara al país i la capital d'Espanya és sinònim d'exili. La seua recepta política és la línia rotulada per Aznar: fustigació sistemàtica, buit parlamentari, no funciona res.

Oposat a **Luis Fernando Cartagena**, l'alcalde popular d'Oriola, Zaplana no viatja al Baix Segura. Diputat a Madrid, Cartagena pesa molt en l'executiva i sintonitza amb **Rita Barberá** enfront d'Agramunt. Però es troba marginat, perquè no està present a les Corts Valencianes, on es decideix la política de la seua comarca. Intel·ligent, capaç, Cartagena és un constitucionalista estatutari que manté una perfecta relació amb la Generalitat valenciana. Independentment d'un procés de diligències ober-

El president provincial del PP, Eduardo Zaplana, delfí de Luis Díaz Alperi, fa servir el discurs del victimisme.

ARXIU

Esquerra: Al catedràtic d'economia, Diego Such, no li quadraven els pressupostos de l'ajuntament d'Alacant. Such se'n vol anar a Madrid. Dreta: Luis Fernando Cartagena, un diputat prudent i dialogant, marginat al Baix Segura.

J.C. SOLER/RAFA GIL

tes contra ell per la denúncia del PSOE local, que l'acusa de presumpta prevaricació i suborn en relació amb una requalificació de terrenys.

Eduardo Zaplana deu molt al president de la Cambra de Comerç, **Luis Díaz Alperi**, i a un altre Luis, Gámir. No a debades va ser membre de confiança del gabinet de l'ex-ministre, quan aquest servia a **Leopoldo Calvo Sotelo**. Aleshores, Zaplana era secretari provincial d'organització d'UCD i Luis Gámir president provincial del suarisme.

Intel·ligent, teòric, inspirador de la idea d'una dreta nacionalista-regionalista per guanyar CiU al Principat i el PNV a Euskadi, Luis Gámir, va entrar en el PP a l'abril de 1991. Gerent del partit, responsable de la seua àrea econòmica, ha assimilat les competències que abans duïen **Àngel Sanchis Perales**, interventor general, i Rosendo Naseiro, substituïnt també **José Antonio Segurado**. Fraga va avalar la seua meteòrica entrada, directa a la cúpula. Gámir serà qui decideixi si Such o Zaplana aniran a Madrid.

Diego Such demostra la relativitat del temps de què va parlar el filòsof Henri Bergson, i també la pobresa flaqueja dels humans. En pocs mesos, mitjançant pactes, aquest ex-socialista radical ha passat a ser co-responsable de l'estratègia provincial dels conservadors del sud, des de la seua presidència del PP-Ciutat d'Alacant, i prèvia consulta a Eduardo Zaplana i a Luis Díaz Alperi.

Co-fundador del PSP, va intentar ascendir al PSOE gràcies a la quota del PSP

quan aquests dos partits es van unificar. Marginat a partir de 1979, després d'intentar un colp de mà a Gandia, va abandonar pràcticament la vida activa del PSOE, on el que ara declara que "Fraga ha contribuït decisivament a la democràcia" anava amb la branca més maximalista. Antic vice-rector de la Universitat alacantina, encara és un enigma editorial com a economista.

Amic de Luis Gámir —que el va votar per a catedràtic—, Such podria obtenir d'ell la prebenda de situar-se com a diputat "nacional", ja que batalla per domiciliar-se a la madrilenya Carrera de San Jerónimo. Però el tren popular a l'hemicicle va de gom a gom: de quatre places, segons les enquestes, ja tenen reserva quasi segura dos diputats, el portaveu parlamentari Federico Trillo i el caixer popular, Luis Gámir; l'oriolà Luis Fernando Cartagena hi entrarà probablement, i la sorpresa serà el quart de la llista.

Arribat al PP sense reflexió política pública, Such intenta, com a València el també antic socialista Joaquín Calomarde, uniformar la Universitat d'Alacant amb les sigles PP.

Entre els intel·lectuals que Such ha aconseguit plantar a la seua finca universitària es troba el també economista **Juan José Bayona**, ex-directiu del Banc d'Alacant. Bayona va militar en el PCPV-PCE, i després en el PSOE. Molt amic de Such, havia descobert fa anys els avantatges del liberalisme. Bayona i Such mantenen interessos econòmics comuns amb l'assessoria econòmica d'Eduardo Zaplana. En-

tre els nous fitxatges que Such acarona hi ha el president del PSOE de l'Alacantí, **Luis Berenguer**, que viu els seus últims dies com a diputat, i **Rafael García Pertusa**, tècnic del Banc d'Alacant i membre de la franja més dretana del PSOE.

A pesar de ser portaveu consistorial del PP, Diego Such no ha sabut elaborar un disseny conservador de la ciutat d'Alacant o exposar uns pressupostos propis de la idiosincràsia municipal de la dreta. Així, al crucial Ple celebrat la passada primavera, que decidia el repartiment de la comptabilitat local, el PP va acudir sense cap alternativa, i només va plantejar al·legacions parcials a partir de les propostes pressupostàries presentades pel PSOE i EU, però amb tan mala fortuna que, tot i ser Such catedràtic d'economia, els números dels populars no quadraven.

Such pràcticament no apareix pel Cap i Casal de la ciutat, ocupat com està en els seus viatges de promoció interna. La veritable feina local del PP cau sobre les espatlles de **Maribel Díaz de la Lastra**, *alma mater* del conservadorisme alacantí i regidora des del 1977. Els Lobetos la mantenen aïllada en la càpsula del consistori. El gran aliat local de Such és **Andrés Muñoz Gimeno**, antic afiliat a la UCD, lligat a l'Arquebisbat d'Alacant-Oriola i secretari local del PP-Alacant, qui controla el grup municipal. Muñoz és assessor de la Coordinadora Valenciano Voluntario, i entusiasta del jurista ultrareaccionari **Vicente Giner Boira**.

Continuant a Alacant, **Àngel Mínguez** ja no és regidor del PP ni vocal de l'ex-

cutiva local conservadora. Mínguez la va emprendre a colps de puny la nit del passat 10 de juny amb un sergent de la Policia Local. El conflictiu edil del PP va dimidir per decisió del mateix Aznar. El PP perd un regidor, sí, però evita l'erosió electoral.

De tota manera, la brega noctàmbula no va resultar-li malament. Mínguez ja és un regidor trànsfuga i, gràcies al reglament municipal, quan torne de vacances, tindrà despatx propi, serà portaveu del Grup Mixt, que és ell, augmentarà la seua nòmina i posseirà un tècnic i un secretari. Un dels col·lectius que més suport van donar a Mínguez és el grupuscle cantonalista Alicanton.

El president regional del PP i del seu grup parlamentari, Pedro Agramunt, ex-president de la CEV-CEOE, no controla els seus diputats, però un altre ex-cap visible de la patronal, Luis Díaz Alperi, s'encarrega de marcar-los el camí. Antic president ucedista de la Diputació d'Alacant, Alperi actua com un autèntic portaveu de les reivindicacions turístiques i econòmiques del PP, i apadrina la majoria de suggeriments de la Confederació Empresarial Alacantina.

Padrí d'Eduardo Zaplana, la gran obsessió política del tàndem Alperi-Zaplana és acorrallar la política turística de la Generalitat valenciana que patenta el conseller responsable de l'àrea, **Andreu García Reche**, i covar l'alacantinisme a força de culpabilitzar València de tot un seguit de maltractaments discriminatòris.

La campanya contra García Reche va començar arran de la famosa marca turística *Mediterrània*, producte publicitari ja acceptat per l'avantguarda empresarial del sector. Per desgràcia, Zaplana haurà d'assimilar ara el tan denostat eslògan, encara que buscarà una fórmula per no adoptar-lo de seguida.

Prova de la descoordinació intestinal del PP és que, quan la fusió de les caixes d'estalvis Provincial i del Mediterrani, Zaplana no es va adonar dels acords per a la nova direcció que ja havien negociat el secretari general provincial del PP, **Miguel Valor**, vice-president de la Diputació, i el president d'aquesta institució, **Antoni Mira-Perceval**. No obstant els càrrecs, l'ex-ucedista Miguel Valor es va trobar arraconat a l'Alcoià, escàs de base afiliada i rodejat per les conspiracions. La

principal, la que encapçala l'ex-diputat autonòmic **Enrique Ferré** i l'ex-portaveu municipal, **Francisco Bernabeu**. Ferré, que era president comarcal del PP, va desaparèixer de l'escena política per obra del mateix Valor, a qui havia promogut per tota la comarca. Amb Valor, el PP va reduir la seua presència municipal a Alcoi i la comarca.

El cas del president del PP d'Elx, Manuel Ortuno, és insòlit. Regidor i portaveu del PP municipal, la seua pròpia formació local fins i tot ha arribat a muntar-li una demostració pública en què li demanava que se n'anara: "España con Aznar, Elche

dez Ordóñez, quan era vice-president del govern central. Segons Ortuno, era "una piltrafa humana". Tan incansable és Ortuno que fins i tot va enviar un requeriment judicial contra... el mateix Fraga, per incomplir el projecte del PP.

Alberto Padilla, ex-cap de l'assessoria jurídica d'AP a la província d'Alacant, antic soci al despatx d'Ortuno va acabar sense saludar-lo, amb querelles i al jutjat. Ortuno no dirigeix la paraula a **José Antonio Montesinos**, secretari del PP a la Mesa de les Corts i està enfrontat mortalment amb **Francisco Magro**, diputat autonòmic, ex-president PP-Crevillent, al que va

encaçar fins aconseguir desmuntar-li el partit i l'executiva local. A més ha minat el seu grup municipal, que cada any minva més, i ha conseguit que la base il·licitana del PP votarà el CDS. Quan Rosendo Naseiro detentava la presidència provincial del partit va mostrar-se un perseguidor obert de l'ex-legionari.

Personalitat crispada, va ser amonestat explícitament per la Mesa de les Corts i part del seu grup. A més, va ser expulsat de l'hemicicle per insultar greument la majoria plural dels seus membres. Ortuno -"la llibertat ha deixat molt a desitjar", va dir en una ocasió-, sense estalviar l'insult i la provocació, es nega a presentar al Parlament autònom la seua declaració de béns con-

frontada notarialment. **José Mora**, ex-tresorer del PP-Elx, el qualifica de "persona agressiva".

Ortuno va combatre feroçment la nova llei valenciana que regula el sòl no urbanitzable mitjançant una campanya de recollida de firmes per derogar aquesta normativa que limita a 10.000 metres el mínim de parcel·la rústica per construir una vivenda d'ús agrícola, clàssica fórmula amb la qual s'havien construït xalets i urbanitzacions il·legals. L'advocat integrista controla l'Associació de la Comunitat de Llauredors i Ramaders del Camp d'Elx, presidida per **Antonio Valero**, regidor del PP a Elx. A Ortuno li interessa el camp, però constructivament.

Zaplana i Such volen substituir-lo, però saben que és ben difícil anar contra el senyor de la dreta tradicional d'Elx, a la qual, sorprenentment, ha castigat sovint. A la glòria del bufet: embargaments, cobraments...

Ismael Belda

Tampoc al sud el president regional conservador, Pedro Agramunt, compta amb fidelitat parlamentària.

RAFA GIL

sin Ortuno", cridaven. Des de la tardor de 1991 un grup ben nombrós de militants del PP-Elx intenta formar a la ciutat un front renovador contra Ortuno per tal de desbancar-lo. Que José María Aznar visite Alacant o Benidorm però no Elx, la tercera ciutat del País, és tot un símptoma.

Fill de guàrdia civil, ex-legionari, ex-oficial, Ortuno és l'amo discutible del PP d'Elx, partit que comanda amb esperit monoteista. Ortuno és prepotent: "Jo he doblegat els socialistes". El seu bufet d'advocats és la seu documental del PP des de 1983, alhora que l'oficina dels tràmits administratius i dels arxius de les Junes de Participació Veïnal d'Elx, que ell anima.

Partidari de jurar sobre els Evangelis, Ortuno és conegut com el *querelletes*, perquè sempre està actuant judicialment o amenaçant de fer-ho: contra **Francisco Conejero**, ex-alcalde socialista de Santa Pola, contra l'alcalde comunista d'Albatera i contra l'ex-ministre Francisco Fernán-